

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 434/2015-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gn 149/15/1000 zo 6. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna

prokuratúra“) č. VII/2 Gn 149/15/1000 zo 6. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté upovedomenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol oznamovateľom vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť sudca Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v súvislosti s jeho postupom v konaní vo veci obnovy konania.

3. Napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry bolo sťažovateľovi oznámené, že jeho podanie označené ako „*trestné oznámenie*“ bolo odstúpené na organizačno-kontrolné oddelenie generálnej prokuratúry, a následne upovedomením generálnej prokuratúry č. XV Gn 97/15/1000-3 zo 14. mája 2015 podanie sťažovateľa označené ako „*trestné oznámenie*“ z dôvodu vecnej príslušnosti generálna prokuratúra odstúpila na ďalšie konanie na Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“).

4. Podľa sťažovateľa generálna prokuratúra nepostupovala vo veci jeho oznámenia podľa Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho základné právo garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru boli napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry porušené. Ďalej sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prikázal generálnej prokuratúre začať trestné stíhanie a aby priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

8. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry, ktorým mu bolo oznámené, že jeho podanie označené ako „*trestné oznámenie*“ bolo odstúpené na organizačno-kontrolné oddelenie generálnej prokuratúry.

9. Ústavný súd pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní, či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

10. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. *Dziedzic v. Poľsko*, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; *Helmers v. Švédsko*, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; *Kusmierek v. Poľsko*, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48].

11. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani za súčasť práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto k porušeniu týchto práv postupom a napadnutým uznesením generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť.

12. Navyše, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra vyhodnotila obsah podania označeného ako „*trestné oznámenie*“ a následne podanie postúpila vecne príslušnému orgánu verejnej moci. Tento postup a závery generálnej prokuratúry možno vyhodnotiť ako ústavne konformný, a preto závery generálnou prokuratúrou vyslovené v sťažovateľovi doručených dvoch upovedomeniach je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

13. Z už uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2015